

Gang med at udnævne de Medlemmer, som der ifølge § 1 gives Ministeren Adgang til at udnævne, saa vidt gør ligt vil tage Hensyn til Husmandsorganisationerne, saa vidt gør ligt udnævne i alt Fald een Mand, der har Føling med det Arbejde, der gøres fra Husmandsorganisationernes Side. Jeg vil betragte det som meget heldigt, om der i denne Kommission kunde komme en Repræsentant, der stod i et Tillidsforhold til disse Organisationer, og som havde Forstaaelsen af det Arbejde, Husmandsorganisationerne have udført ogsaa paa det Omraade, her er Tale om. I øvrigt anbefaler jeg Forslaget og udtaler Haabet om, at de Resultater, der maatte komme ud af Kommissionens Arbejde, maa blive Udgangspunkt for en frugtbringende Lovgivning.

K. Pedersen: Ogsaa jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling. Jeg kunde dog ønske, at Kommissoret fik en Udvidelse, saa at der under Punkt a. vedrørende en ny Lovgivning angaaende Landbrugets Kreditforhold blev tilføjet Beskatningsforhold. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) gjorde opmærksom paa, at Ministeren ved Forelægelsen udtalte, at Kommissionen godt kunde tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, staar der henvist til den Betænkning, som Udvalget angaaende Lovforslaget om Jord til Landarbejdere afgav i 1909. I denne Betænkning staar netop Ordet „Skatteforhold“, men jeg synes, det var bedst, at det ogsaa kom til at staa her i Kommissoret. Med Hensyn til Punkt b. skal jeg ikke sige noget ud over, hvad der blev gjort opmærksom paa af den sidste ærede Taler, førend jeg har hørt, hvad den højtærede Minister vil svare derpaa. Løsningen af det store Spørgsmaal, som skal være Kommissionens Opgave: let og billig Adgang til Jord, er snarere et Retsspørgsmaal end et Skattespørgsmaal, men Forbindelsen mellem disse to Ting er dog saa nær, at den ene ikke kan løses, uden at den anden tages med. Jeg haaber, at Kommissionen heller ikke vil føle sig saa bunden, at den ikke vil tage Skattespørgsmaalet med under sine Overvejelser, thi kommer Skattespørgsmaalet ikke med, tror jeg, at Betydningen af Kommissionens Arbejde vil svækkes i betydelig Grad for ikke at bruge endnu stærkere Udtryk.

Der har tidligere saavel her som andre Steder været nedsat saakaldte Landbokommissioner, hvilket for mig er et Bevis

paa, at Jordspørgsmaalet ogsaa tidligere har været stærkt fremme i Forgrunden. Jeg skal kun nævne de to Kommissioner, vi bedst kende, nemlig Kommissionen af 15. April 1894 og Kommissionen af 1786 og 1787 i Anledning af Fæstevæsenets Ordning og Stavnbaandets Løsning. Jeg tror, at vi straks kunne blive enige om, at den sidstnævnte Kommissions Betydning langt overskygger Kommissionens af 1894. I Forhold til den Tid, da disse Kommissioner bleve nedsatte, have de gjort et stort og smukt Arbejde. Jeg kunde blot ønske, at man nu ved denne Kommissions Nedsættelse vil tage Lære deraf, saa at den kunde faa den samme Betydning som Kommissionen af 1786 og 1787. Det skal indrømmes, at Kommissionen af 1894 havde et langt mindre Virkeomraade, og jeg skal heller ikke paa nogen Maade frakende denne Kommissions Arbejde Betydning, ej heller den Lovgivning, som siden har været Udslag af dette Arbejde, men til Trods for den Betydning, den har haft, ere vi vistnok alle nogenlunde enige om, at ad denne Vej alene kan Spørgsmaalet ikke løses.

At det Spørgsmaal, som den nu foreslaaede Kommission skal befatte sig med, er saare vigtigt, kan man se bl. a. ved at lægge Mærke til de Forhandlinger, der ere blevne førte i Anledning af Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne. Vi se, at Folk gaa uden Arbejde, skønt det maa indrømmes, at Landbruget meget godt kunde bruge denne Arbejdsstyrke, naar blot man kunde finde den rette Forbindelse mellem Arbejdet og Jorden. Naar jeg som min Opfattelse udtaler, at Jordspørgsmaalet er det vigtigste Spørgsmaal i vor Tid, overser jeg slet ikke den Betydning, den sociale Lovgivning, Told- og Skattespørgsmaal kunne have, men jeg tror, at alle disse Spørgsmaals Virkninger staa i et bestemt Forhold til den Maade, hvorpaa man løser Jordspørgsmaalet. Af den Udvikling, som er foregaaet i de senere Tider, synes jeg, man ikke kan blive fri for at se, at man snarest muligt maa sørge for, at den Værdistigning, som skyldes Befolkningens Tilvækst og offentlige Foranstaltninger, men ikke Jordejerens eget Arbejde, ikke for Fremtiden gaar i den tilfældige private Jordejers Lomme, men i Samfundets Kasse. Jeg føler mig overbevist om, at Arbejdsløsheden, der vel nok er det sørgeligste Onde i vor Tid, og hvis Elendighed vi maaske ikke herinde have tilstrækkeligt Kendskab til at bedømme Rækkevidden af, ikke kan udryddes, før der sker